

града.— „А, ето и чешмата! Я чакай, да се омия и поръся цвѣтята . . .“ Радка се отби къмъ чешмата. Тя газеше между високи тръви. Верѣдъ пжтеката тя щѣше да се спъне о единъ вързопъ, но се спрѣ. „Какво ли ще има вжтрѣ? Ей, хора, чие е туй нѣщо!“ Никой се не обади Радки. „Изгубилъ го е нѣкой“. Тя вдигна вързопътъ. „Врѣкъ, врѣкъ!“

— измърка нѣщо и уплаши Радка. „А . . . О . . . дѣтенце било . . . какиното бебенце! . . . Ще заплачи . . . Къдѣ е майка ти, душке? . . .“ —приказва му Радка и го милва, а то почна да ѝ се усмихва . . .

III. Какво стана съ намѣреното дѣте.

Радка взе дѣтенцето и тръгна за у дома си. „Да го оставя тукъ, ще се опече на слънцето, ще се задуши или ще умре гладно, горкичкото . . . Дано у дома майка му го потърси и си го намѣри . . .“ Радка стигна у дома си и разказа на смаяната си майка за